

Hồi 10

Đà Long Phong Vân

N

ường Hiếu Văn đáp:

- Sư phụ! Phong bá bá và Khưu Tuấn Nhân nhất định sẽ đến, chúng ta cứ chờ một chút.

Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn khắp Ma Cô Trì một lượt, bất giác nhìn thấy phía sau đồng đá xanh bên cạnh Ma Cô Trì, dưới ánh trăng lộ ra một cái bóng, đang muốn chỉ chỗ Lão Hóa Tử xem, chợt nghe tiếng Diệu Thường Đạo Cô:

- Vị bằng hữu nào giá lâm, xin hiện thân cho, hà tất phải lấp ló ló ló như vậy.

- Ha ha ha!

Một tràng cười khô khốc vang lên từ sau đồng đá, thanh âm chưa dứt, trước mắt mọi người bỗng hiện ra một cái bóng.

Gã này thân hình cao nhổng, ốm như khúc cây, hai mắt lún sâu, mình mặc bào trên đầu đội nón cánh chuồn, khiến người tưởng lầm là Bạch Vô Thường xuất hiện.

Diệu Thường Đạo Cô thấy hấn bước đến.

- Té ra là ngươi... ngươi không sợ bị những bằng hữu núp trên cây đây cười ngươi hay sao?

Gã mới đến khẽ hừ nhạt một tiếng, mặt hơi ửng đỏ, Tần Lãm Phong cũng thâm phục nhõn tuyến của Diệu Thường Đạo Cô quả hơn người, thoát nhìn đã biết trên cây có người ẩn núp.

Thanh âm của Lão Hóa Tử bỗng vang lên bên tai:

- Xú Tiểu Tử, ngươi có biết lão này là ai không?

- Văn bối không biết.

- Đồ ngu! Nhìn tướng mạo của hấn cũng đoán ra được, hấn chính là chủ môn nhân của phái Trường Bạch nơi Quan Ngoại, ngoại hiệu Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ.

- Hả!

Tần Lâm Phong đang muốn hỏi tiếp, đột nhiên bị thanh âm bên dưới ngắt lời.

Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ lúc này lên tiếng:

- Lúc nãy bởi ta vô ý, bị ánh trăng chiếu vào lộ hành tung, kẻ nào dám cười.
- Ta dám cười người!

Thanh âm phát ra trong một thân cây lớn.

Vừa dứt lời, tiếng y phục vũ động trong gió kêu lên phần phật, hiện trường lúc này xuất hiện thêm bốn người.

Bốn người này, lúc nãy bị Diệu Thường Đạo Cô phát giác hành tung, trong lòng đã không vui, nay lại nghe thấy Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ nói ra chữ "Ai dám cười ta" như lửa đổ thêm dầu, không hẹn mà cùng nhảy xuống trước mặt lão.

Tần Lâm Phong cũng định hiện thân nhưng bị Lão Hóa Tử nắm lại nói:

- Xú Tiểu Tử, người cứ ở đây, xem diễn tuồng có phải hay hơn không, hà tất phải tranh giành hơn thua.

Tần Lâm Phong nghe lão nhắc nhở chợt tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn xuống phía dưới...

Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ tiến đến trước mặt bốn người vừa xuất hiện trợn mắt quát hỏi:

- Lúc nãy vị cao nhân nào đã lên tiếng?
- Chính là Phùng mỗ đây.

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn nhận ra Côn Lôn Nhị Lão, hai người còn lại một người là lão hòa thượng người kia chính là quái nhân lúc này.

Trại Vô Thường Tiền Tông Thọ hừ một tiếng, mặt hướng về phía quái nhân nói:

- Tưởng ai xa lạ, té ra lại là Ngũ Tà Ôn thần Phùng Phủ thống lãnh lực lâm mười ba tỉnh!

Ngũ Tà Ôn Thần chưa kịp lên tiếng, Diệu Thường Đạo Cô đã xen vào:

- Năm người các ngươi đang đem xâm nhập Thanh Thành, có phải muốn đoạt Đà Long Đám hay không?

Xích Mi hòa thượng phái Nga Mi liền đáp:

- Đà Long Đám là vật báu thiên hạ, kẻ có đức thì có quyền lấy, có sao đạo hữu lại hỏi như vậy?

Điều Thường Đạo Cô tức giận quát:

- Nói như vậy, có nghĩa là chư vị đây muốn ra tay tranh đoạt Đà Long Đả!

Đang lúc này, bỗng một thanh âm lạnh lạnh vang lên:

- Bà Bà, mau lên... trước mặt có kẻ đang muốn cướp Đà Long Đả của bốn cô nương!

Thanh âm chưa dứt, đấu trường đã xuất hiện vô số bóng người, nhìn kỹ lại chính là Hoàng Y thiếu nữ, bên cạnh là Kim Diện Bà Bà, Tứ Đại Hộ Pháp và bốn thiếu nữ áo xanh thì đứng ở phía sau.

Kim Diện Bà Bà mặt lộ vẻ tức giận, đưa mắt quét một lượt đám người đứng xung quanh, rồi cất tiếng hỏi:

- Các người kẻ nào muốn giật Đà Long Đả của Quận Chúa nhà ta? Mau bước ra đây lão xem thử tướng mạo của gã.

Đường Hiểu Văn không chút khiếp sợ bước lên mấy bước lễ phép hỏi:

- Xin hỏi vị Bà Bà đây từ đâu đến.

Kim Diện Bà Bà thấy nàng mặt tươi như hoa, nói năng lễ phép, cơn giận đã giảm bớt ba phần nói:

- Ta ẩn cư ở Đông Hải Bồng Lai Đảo đã lâu, cô nương sao lại hỏi như vậy?

Mụ vừa dứt lời, quần hùng xung quanh bất giác giật mình.

Đông Hải Bồng Lai Đảo xưa nay đã nổi tiếng về võ học cao siêu, được người trong võ lâm rất kính trọng, nay Kim Diện Bà Bà lại mở miệng nói ra lai lịch của mình, khiến những người xung quanh không khỏi thất kinh.

Đường Hiểu Văn không chút nao núng, tiếp tục hỏi:

- Xin hỏi bà bà đây có biết đặc tính của Đà Long?

- Cũng hơi biết chút ít.

- Có phải Đà Long nếu rời khỏi nước sẽ chết lập tức.

- Chính phải.

- Nếu như vậy bối nói Đà Long biết bay bà bà có tin không?

- Tầm bậy! Chỉ là truyền thuyết thần thoại.

Đường Hiểu Văn nhếch mép cười nhạt nói:

- Đà Long đã không biết bay, lại không thể rời khỏi nước, vậy sao Đông Hải Bồng Lai Đảo cách đây xa xôi như vậy... mà Đà Long của quý đảo sao lại có thể đến được núi Thanh Thành này?

- Cái này...!

Bà Bà bị hỏi bất ngờ cứng miệng không biết làm sao trả lời.

Tần Lãm Phong ở trên cây thấy sư muội ứng biến lanh lợi như vậy bất giác cũng phải khen thầm.

Hoàng y thiếu nữ thấy Kim Diện Bà Bà đang lúc khó xử vội lên tiếng:

- Bà Bà, để ta hỏi vị cô nương này một chút.

Hoàng y thiếu thấy Kim Diện Bà Bà đang lúc khó xử vội lên tiếng:

- Bà Bà, để ta hỏi vị cô nương này một chút.

Nàng nói xong đưa mắt nhìn Đường Hiếu Văn từ trên xuống dưới một lượt.

Đường Hiếu Văn cũng đang thăm dò đối thủ. Bốn luồng nhỡn tuyến đụng vào nhau, bất giác cũng phải kinh ngạc vì sắc đẹp của đối phương, hai người thoát nhìn đã sinh ra mến mộ lẫn nhau.

- Xin hỏi Hoàng y tử tử đây muốn nói chuyện gì ở tại hạ?

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy đối phương mặt tươi cười lên tiếng chào hỏi mình, cũng nở nụ cười đáp lễ, cất tiếng hỏi lại:

- Cô nương đây có phải tên gọi Đường Hiếu Văn?

Đường Hiếu Văn kinh ngạc đáp:

- Hoàng y tử tử, làm thế nào biết được tục danh của tiện nữ?

Hoàng Y Thiếu Nữ mỉm cười đáp:

- Trưa nay ở Thiên Sư động, có nghe lệnh huynh nhắc qua, chàng có nói tử tử đây thân mang hàn độc, trừ Đà Long Đả ra sợ không còn linh dược nào có thể chữa nổi.

Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây mắt phượng vờn nhẹ, lẩm bẫm nói:

- Nhưng mà... gia mẫu đang mắc chứng bệnh quái ác không có Đà Long Đả cũng không sao bình phục, tiểu muội lại không muốn đối địch với tử tử, ta phải làm thế nào bây giờ?

Đường Hiếu Văn nghe được những lời vừa rồi, liền nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tiểu muội cũng không muốn đối đầu với tỷ tỷ, cái này...

Điều Thường Đạo Cô thấy ái đồ không giữ được chủ ý vội bước đến trước mặt hai người nói:

- Hai con vừa mới gặp mặt đã như bằng hữu, không muốn vì chuyện này mà trở mặt với nhau, vậy cứ để trời cao phán xét.

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt phụng chớp chớp hỏi:

- Sao lại nói để trời phán xét?

- Cô nương có biết Đà Long xuất hiện nơi đây hay không?

- Đương nhiên là biết rồi!

Điều Thường Đạo Cô lộ vẻ không tin nói:

- Vậy cô nương có thể kể cho bản đạo nghe một lượt hay không?

Hoàng Y Thiếu Nữ lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Không sao, đám người này biết cũng chẳng làm gì được.

Nàng nói xong, đưa tay chỉ về phía hai cái giếng đó không xa nói:

- Trong khoảng giờ tí đêm nay, Đà Long Đắm từ hai giếng uyên ương này bò ra, để hớp anh hoa của âm dương, xin hỏi đạo trưởng những lời vừa rồi của tiện nữ đây có đúng hay không?

Điều Thường Đạo Cô nghe xong giật mình, nghĩ thầm:

- Chả trách nào giang hồ đồn đại học thức của Đông Hải uyên thâm như vậy, không ngờ những việc mình suy đoán trong bát quái thích lý, cô nương này cũng biết...

Điều Thường Đạo Cô mỉm cười đáp:

- Không sai nhưng nơi đây có hai cái giếng, cô nương có thể cho biết Đà Long sẽ xuất hiện ở giếng nào?

- Việc này tiện nữ cũng đang suy nghĩ.

Điều Thường Đạo Cô mỉm cười đáp:

- Giếng uyên ương này thường ngày chỉ có một cái có nước, giếng trống có nước, thì giếng mái không có, nhưng lúc Đà Long xuất hiện, trống mái hai giếng đều đồng thời có nước cùng lúc. Thay vì đối địch với nhau, không bằng mỗi người đứng ở một giếng, Đà Long xuất hiện nơi giếng nào thì sẽ thuộc về người đó, ý hai người thế nào?

- Đa tạ sư phụ chỉ giáo.

Đường Hiếu Văn ứng lời của ân sư rồi quay mặt về phía Hoàng Y Thiếu Nữ cười nói:

- Hoàng Y tử tử chọn giếng nào, cứ việc tự tiện.

Hoàng Y Thiếu Nữ không chịu, hai người nhường qua nhường lại, cuối cùng đành phải dùng cách rút thăm để phán xét, kết quả Hoàng Y thiếu nữ bên giếng trống, còn Đường Hiếu Văn bên giếng mái.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại tinh nghịch nói:

- Tử tử sau này phải kêu tiểu muội là Hoàng Y ca ca nhớ không được từ chối đó!

- Xì! Hoàng Y tử tử xấu quá đi, cứ chọc muội muội hoài.

Đường Hiếu Văn đỏ mặt gơ tay dấm nhẹ vào vai Hoàng Y Thiếu Nữ.

Diệu Thường Đạo Cô cũng bật cười nói:

- Thời gian cũng không sớm, hai con đến bên giếng xem đi.

Hoàng Y Thiếu nữ và Đường Hiếu Văn mặt ngọc tươi cười tay nắm tay tiến về phía uyên ương.

Tần Lãm Phong ở trên cây thấy hai người thân mật như vậy bất giác mừng thầm, chàng lại nghĩ đến một vấn đề khác, khẽ hỏi Lão Hóa Tử:

- Hóa tử tiền bối, Đà Long nếu xuất hiện nơi giếng mà Hoàng Y Thiếu Nữ đứng lúc đó phải làm thế nào?

- Cái này thì khó à! Hai con nhỏ không phải xa lạ với Lão Hóa Tử đây, hóa tử không thể thiên vị cho đứa nào, đến lúc ấy đành phải trông vào người, lão vừa dứt lời quần hùng trên mặt đất chia làm hai tốp xông về phía giếng uyên ương...

Diệu Thường Đạo Cô liền xông lên ngăn cản...

Lúc này nơi góc núi bỗng xuất hiện ba bóng, chớp mắt đã tiến đến gần.

Ba cái bóng này chẳng ai xa lạ chính là Phong Tảng, Xã Đạo, và Khuru Tuấn Nhân.

Tần Lãm Phong thấy Khuru sư đệ tiến đến chỗ Đường Hiếu Văn, đang đàm luận với chàng bất giác nghĩ thầm:

- Sư muội càn vàng lá ngọc, thân như ngọc nữ, sư đệ lại giống Kim Đồng, hai người chính là một đôi thiên tác địa hợp, chỉ mong sư muội suốt đời hạnh phúc, ta đây cũng mãn nguyện rồi!

Chàng nói xong bất giác rơi lệ, không biết là mừng hay là đau khổ nữa!

Lúc này bỗng nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Hoàng Y Thiếu Nữ:

- Đường tử tử, giếng bên tiểu muội đây chính là giếng khô lúc này đã bắt đầu có nước!

Đường Hiểu Văn cũng kinh ngạc không kém thốt lên:

- Giếng bên này mực nước cũng đã dâng lên cao rồi.

Đám người võ lâm lúc này chen lấn nhau để phóng về phía hai cái giếng.

Bỗng nhiên "bung!" một tiếng, nơi giếng của Hoàng Y Thiếu nữ đang đứng, dưới ánh trăng chiếu xuống lúc này đổ rục lên, dưới mặt nước bỗng ló lên một con rồng nhỏ màu đỏ, con rồng này dài độ bốn thước, bên thân có hai cánh, đang nhắm hướng mặt trăng bốc mình lên, bỗng một lão hòa thượng mình mặc tăng bào sử dụng thân pháp Nhất Hạc Xung Thiên bốc người lên cao, nhanh nhẹn tuyệt luân chớp lấy Đà Long.

- Xích Mi hòa thượng người dám...

Đám người xung quanh hét lên một tiếng, nhất tề xông lên vây chặt lấy lão, nhưng Xích Mi hòa thượng lúc này đã chớp được Đà Long.

- Bà Bà, lão hòa thượng kia đã dám cướp Đà Long của ta, mau đánh lão cho ta!

Thanh âm nũng nịu của Hoàng Y Thiếu nữ chưa dứt thì Kim Diện Bà Bà xuất lãnh tứ đại hộ pháp cùng với Xuân, Hạ, Thu, Đông bốn tỷ nữ đã xông lên vây chặt lấy lão.

Kim Diện Bà Bà tức giận vũ động quái trượng đầu rồng trong tay, tiếng trượng rít lên trong gió quật xuống đầu Xích Mi Hòa Thượng.

Tứ Đại Hộ Pháp và bốn thiếu nữ áo xanh cũng tức giận không kém, phối hợp với thế công của Kim Diện Bà Bà cùng xuất thủ về phía Xích Mi hòa thượng.

Ngũ Tà Ôn Thân và Trại Vô Thường cũng nóng ruột, sợ Xích Mi hòa thượng giật mất Đà Long, bốn người cũng nhảy vào vòng chiến.

Xích Mi Hòa Thượng tuy công lực cao tuyệt nhưng làm sao có thể chống được bấy nhiêu cao thủ như vậy, năm lần bảy lượt muốn thoát đi, nhưng vẫn không sao làm được, lão nghĩ thầm.

- Ta trở thành mục tiêu của quần hùng cũng bởi con Đà Long này, không bằng tạm vứt nó đi, sau đó sẽ tính. Nếu như không đừng nói là Đà Long Đắm mà ngay đến tính mạng cũng khó bảo tồn.

Lão nghĩ xong nhắm mắt Ngũ Tà Ôn Thân liệng tới.

Ngũ Tà Ôn Thần vội đưa tay chụp lấy tướng được hồng vận soi chiếu, vui mừng tột độ, đang muốn thoát đi lại bị quần hùng vây chặt lấy.

- Tiền huynh mau giúp tiểu đệ đối phó với kẻ địch, sau này báu vật sẽ chia đôi!

Trại Vô Thường lên tiếng đáp:

- Tốt!

Liên đầu lung lại với gã, chống lại cái thế công của quần hùng.

Mục tiêu của quần hùng chỉ là Đà Long, lên khi Đà Long lọt vào tay Ngũ Tà Ôn Thần, đã liền lập tức bị vây chặt.

Toàn là cao thủ nên những chiêu thức xuất ra đều thí mạng, đừng nói là Ngũ Tà Ôn Thần đến Thập Tà Ôn Thần cũng khó mà đỡ được!

Chỉ thấy gã mặt đầy mồ hôi, hơi thở gấp gáp, bộ pháp rối loạn!

Lại qua năm chiêu, Trại Vô Thường thấy Ngũ Tà Ôn Thần khó giữ được thân liền lên tiếng:

- Phùng huynh mau rút đồ xui xẻo đó đi rồi sẽ tỉnh.

Ngũ Tà Ôn Thần tuy tiếc đứt ruột nhưng vẫn không dám giữ lâu bên thân, vội ném Đà Long lên không.

Quần hùng thấy thế, kẻ nào cũng tranh nhau phi thân lên, nhắm cái bóng đồ chụp tới.

Kim Diện Bà Bà nhanh hơn một bước, đã chụp được Đà Long. Thân hình vừa đáp xuống đất chưa vững, đã bị Xích Mi hòa thượng, Côn Lôn nhị Lão, Ngũ Tà Ôn Thần và Trại Vô Thường liền thủ tấn công.

Đám người Đông Hải thấy bà bà bị khốn vội nhảy vào vòng chiến ra tay trợ giúp, giao đấu thí mạng.

Phong Tăng và Xả Đạo đến hơi muộn, không biết Diệu Thường Đạo Cô với Đường Hiểu Văn và Hoàng y Thiếu Nữ đã an bài như thế nào mà bây giờ Đà Long lại nằm trong tay Kim Diện Bà Bà.

Sợ rằng quần hùng chống đỡ không nổi, bị mụ cướp đi thì khó mà chữa được bệnh của Đường Hiểu Văn.

Hai lão nghĩ đến đây đang định xông tới trợ giúp.

Hoàng y thiếu nữ thấy bao nhiêu người đang vây Kim Diện Bà Bà tức giận lên tiếng:

- Các người mau rời khỏi đây, không được cướp giật Đà Long của ta, nếu như không ta hạ sát thủ đó.

Điều Thường Đạo Cô và Lão Hóa Tử đang đứng ngoài lược trận, nghe thấy Hoàng y thiếu nữ trong lúc tức giận buột ra câu nói đầy vẻ ngậy thơ, cũng không nhịn cười được:

- Quận chúa mau tiếp lấy Đà Long.

Kim Diện Bà Bà đang vận toàn lực giao đấu đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy Hoàng y thiếu nữ đang được rảnh tay, muốn giao Đà Long cho nàng, để nàng dễ bề thoát đi.

Mụ nói xong nhắm ra ngoài liệng một cái.

Đang lúc này, trên một thân cây lớn cách đó không xa, bỗng một cái bóng đen lướt ra, mặt tròn kín vải đen, nhanh như điện xẹt, chụp lấy con Đà Long đang lơ lửng trên không, thân chưa chạm đất đã lộn mình lướt đi, chớp mắt đã mất dạng.

Những người có mặt xung quanh đó có kẻ chưa kịp nhìn rõ thân pháp của người vừa rồi đứng sững trên mặt đất, không biết phải làm thế nào.

Phong Tăng quả là có kiến thức sâu rộng, thoát nhìn đã nhận ra, lão lẩm bẩm:

- Lẽ nào đây lại là Tiềm Long Cửu Đẳng khinh công tuyệt thế trong pho Tiểu Thiên Lục?

Lão nghĩ xong, vạch đám người trước mặt phóng mình đuổi theo cái bóng vừa rồi.

Xã Đạo vừa nghe thấy những lời lúc nãy của Phong Tăng, liền cất tiếng hét lớn:

- Ta nhận ra rồi, thì ra là tên giết sư nghịch đồ, tên hái hoa dâm tặc, tên trộm sách, cướp cô nương nhà người ta...

Lão hét xong chợt nhớ ra Đường Hiểu Văn đang ở bên cạnh mình lập tức chữa lại:

- À không, cô nương nhà người ta trở về rồi... Ta coi người còn chạy đi đâu!

Lão dứt lời búng người nhanh như luồng điện phóng theo Phong Tăng.

Những kẻ đứng xung quanh đó, chưa kịp hiểu ra lão ám chỉ ai?

Phong Tăng chợt tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Tên súc sinh này lấy được Tiểu Thiên Lục không lâu, lẽ nào công lực lại tăng triển nhanh như vậy.

Lão không sao giải thích được, đành phải tiếp tục truy đuổi, quần hùng cũng nhất tề phóng theo.

Xã đạo suy đoán quả không sai, người vừa thi triển Tiềm Long Đằng Thần Công cướp lấy Đà Long ở trên không chẳng ai xa lại chính là Tần Lâm Phong.

Vốn là Tần Lâm Phong núp trong lùm cây gần đó, thấy quần hùng điên cuồng tranh đoạt Đà Long, nóng lòng như lửa đốt.

Chàng vừa quan sát tình hình vừa suy nghĩ:

- Đà Long có đến được tay cũng không thoát khỏi sự truy sát của quần hùng.

Chàng nghĩ xong chợt nhớ đến cuốn Tiểu Thiên Lục, liền nghĩ nó có thể giúp mình giải quyết được tình cảnh trước mắt chàng thò tay vào ngực móc ra cuốn Tiểu Thiên Lục, thuận tay giở ra xem...

Lật đến chương thứ mười ba, thấy trong đó có viết bí quyết luyện tập khinh công thượng thừa tên là Long Đằng Hồ Dược.

Dưới ánh trăng chàng xem xét kỹ lưỡng một lượt, bất chợt phát hiện ra chiều cuối cùng chính là Tiềm Long Cửu Đằng Thần Công rất thích hợp với tình cảnh trước mắt hiện nay nếu đem ra dùng, chàng bất giác sung sướng, gạt bỏ tạp niệm chuyên tâm nghiên cứu.

Một loáng sau, Tần Lâm Phong đã thuộc lòng bí quyết của Tiềm Long Cửu Đằng, vui mừng đã thuộc lòng bí quyết của chiều liên dưới...

Chính lúc này Kim Diện Bà Bà đang ném Đà Long về phía Hoàng Y Thiểu nữ.

Tần Lâm Phong trong tình thế cấp bách vội lấy miếng vải đen bịt mắt, nhắm chỗ Đà Long thi triển Tiềm Long Cửu Đằng.

Không ngờ vừa mới thi triển đã kỳ diệu như vậy, bởi vì hỏa hầu chưa đủ nên cũng chưa đạt đến cảnh giới của thượng thừa khinh công.

Nguyên nhân tốc học tốc hành này cũng bởi chàng được ăn một viên Hỏa Long Cơ Nguyên Hoàn của Hồi Xuân Thủ, nếu như không, vị tất đã được như vậy!

Chàng sau khi đoạt được Đà Long không dám đưa ngay cho sư muội, sợ nàng sẽ trở thành mục tiêu của quần hùng, có hại cho nàng nên mới lập tức phóng đi, kiếm chỗ cất lấy gan của Đà Long rồi sẽ tìm cách đưa cho nàng để trị thương.

Hoàng Y Thiểu Nữ lộ vẻ không vui, thúc giục Kim Diện Bà Bà tức khắc truy đuổi, rồi cùng với Đường Hiểu Văn phóng vút theo sau, được một lúc, nàng chợt ngưng buồn, quay lại hỏi:

- Đường tử tử, những lời vừa rồi của Xã Đạo, khiến người nghe thật khó chịu, xem ra, hình như là đã phát giác được tung tích của kẻ cướp Đà Long?

- Hẳn chính là sư huynh của muội.

- Đường tử tử có mấy vị sư huynh?

- Hai vị.

- Người vừa rồi ở bên giếng uyên ương nói chuyện với tử tử là...

- Nhị sư huynh của muội, tên gọi là Khuru Tuấn Nhân.

- Như vậy có phải người cướp Đà Long đi chính là đại sư huynh hay không!

- Hừ!

Đường Hiếu Văn chau mày tức giận không đáp.

Hoàng y thiếu nữ lúc này mới tỉnh ngộ liền nói:

- Đường tử tử, muội biết tại sao chàng lại cướp Đà Long.

- Không phải là để thỏa mãn lòng tham của hân hay sao?

- Không! Chính là vì tử tử.

- Ta không tin!

Hoàng Y Thiếu Nữ nắm lấy tay Đường Hiếu Văn vừa kéo đi vừa mở miệng nói:

- Chúng ta hãy trở về Ma Cô Trì.

- Tại sao không truy đuổi nữa?

- Nếu như muội đoán không lầm, chàng sau khi lấy được gan Đà Long nhất định sẽ trở lại tìm tử tử.

Nói xong không để cho Đường Hiếu Văn kịp trả lời vội kéo nàng đi.

Đường Hiếu Văn âm thầm quan sát thân pháp của hoàng y thiếu nữ, không tránh khỏi thán phục!

Chỉ thấy nàng bình thân lướt đi, nhưng tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn cảm thấy thân mình như đang vùn giá vũ.

Không bao lâu hai người đã trở về đến Ma Cô Trì, tới nơi họ lập tức định thân, Hoàng Y Thiếu nữ đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, không thấy có hiện tượng gì lạ, quay đầu lại nói với bốn thiếu nữ đi cùng với mình:

- Các người tạm thời ẩn thân để đợi Tần công tử giá lâm, nhớ đừng để người ngoài vào đây.

Bốn thiếu nữ tuân lệnh, chia nhau đi tìm chỗ ẩn nấp.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>